

Kardeşine Nefret Duyabilen Müminler Varken 'Dış Güç'e Gerek Yok

İçimizi yakan bir konuyu müzakere edelim diye düşünüyorum hocam. İslam dünyasında sürekli tekrarlanan acı manzaralara şahit oluyor, mazlum sahneler görüyoruz.

Bu arada bazen de bir Müslüman'a yakışmayan, bizi utandıran, olmamalarını temenni ettiğimiz, insanların İslam'a yönelişinin önünü keseceğini düşündüğümüz vakalar oluyor. Bir Müslüman'ın boynunu "Allahuekber" diyerek vuran tipler görülüyor, Irak'ta 'Şii' veya 'Sünni' camisinin diğer tarafça bombalandığı haberleri yayılıyor. Bunlar da İslam'ın imaj dosyasına giriyor.

Bu noktada İslam'a düşman güçlerin projesinden söz edilebilir ama ona malzeme olarak kullanılan ve adı Müslüman simalar da var. Bu işe nasıl bakmalı? Cami bombalamak veya çocuk rehine almak nasıl bir şeydir? İslam'ın kurtuluş mücadelesi içinde neler kabul edilebilir neler edilemez konumdadır?

Öncelikle 'Müslüman' kelimesinin sakalla hatta namazla bütün olarak özdeşleştirilemeyeceğini, ahlakın da dinin bir parçası olduğunu, Allah'a şirk koşmanın yanı sıra insan öldürmenin de büyük günahlardan sayıldığını düşünmeliyiz.

'İslam dünyası' diyoruz ve Irak'ta doğan herkesi tabii Müslüman zannediyoruz, hele sakalı varsa daha da iyi Müslüman olarak düşünüyoruz. Acaba Allah Teâlâ, elinde silahla Müslüman öldürmek için hazır bekleyen kimseleri de Müslüman kabul ediyor mudur? Ebedî cehennemle tehdit ettiği bir kulunu, bir insan öldürenin kıyamet gününde bütün insanlığı öldürme suçuyla diriltileceğini buyurduğu kimseyi Müslüman sayıyor mudur?

Müslümanlık nasıl olsa bedeli ödenerek sahip olunan bir kimlik kartı olmadığından, insanlara bu kelimeyi bedava dağıttığımız bir hakikattir. Orta Doğu'da yaşıyorsa veya Bağdat'taki bir cami kenarında evi varsa "zaten Müslüman" olduğunu düşünüyoruz.

Fakat öncelikle Müslümanlığın ne olduğu, nasıl uygulandığı ile konuya başlamak lazımdır. Çünkü bir yandan yolda yürürken karıncaları incitmeme inceliğiyle hareket ediliyor diğer yandan karıncadan bile daha basitmiş gibi davranılarak insan öldürülüyor. Peygamber aleyhisselamı dinliyoruz, kâfir olduğu ithamıyla öldürdüğü birinden ötürü Üsame radiyallahu anha, "kalbini yarıp baktın mı?" diye soruyor. Hadiseyi hatırlayalım: Savaş esnasında Üsame radiyallahu anha karşısında kılıçla gören biri hemen iman ettiğini söylüyor, o mübarek sahabe de onun korkudan dolayı böyle söylediği yani aslında iman etmediği kanaatiyle vurup öldürüyor. Bunun üzerine Efendimiz aleyhisselam, adeta ümmetinden bir ferdin öldürülmesinin hesabını soran türden bir duyarlılıkla Üsame radiyallahu anha azarlıyor ve onun kalbinden geçen ne olduğunu bilemeyeceğini söylüyor.

Öyleyse Müslümanlar adına yapıldığı iddia edilen katliamları tartışmadan önce bir 'Müslüman sahtekârlığı' yani hak edilmemiş biçimde taşınan Müslüman sıfatını ele almak gerekir. On senedir bir camide namaz kılmasıyla bilinen veya bayramdan bayrama da olsa yirmi senedir camide görülen bir Müslüman'a silah doğrultmak yukarıdaki vakadan çok daha ileri bir örnek değil midir? Üstelik 'kâfir' olmakla itham edilen kişi kelime-i tevhidi söylemediği için değil sırf öldürenin mezhebinden olmadığı için buna maruz kalıyorsa işin vahametini düşününüz.

Şüphe yok ki asırlardan bu yana Müslümanlar üzerinde planlar kuran dış güçler projelerini uygulamak istiyorlardır. Fakat bu gayet doğaldır da. Biz onları tebliğ ile eritip Müslüman olmalarını sağlamak istiyoruz, onların da tebliğ edecek dinleri olmayınca silahla vurup öldürmeyi tercih ediyorlar.

Siyonizm'den türlü hile ve düşmanlık odağına kadar mihrakların duruşunun mu irdelenmesi

lazımdır yoksa onlara kendini hazır kek gibi sunan gafil Müslümanlar'ın mı? Boynunu uzatana niye tokat vurmasınlar ki? Dış güç neden asıl suçlu olsun, ondan düşmanlık haricinde ne beklenebilirdi ki? Elbette etnik grupları gıdıklayacaklar, menfaat noktalarını kaşıyacaklardır. Suçlu, dininden değerli mezhep-tarikat-grup bağlılığı olan her kimse odur.

Yakın zamanda bir öğrenci grubu ziyaretime gelmişti. Aralarından hukuk fakültesine giden birinin anlattığı hadisenin dikkatinizi çekeceğini düşünüyorum. Tarikat-cemaat denebilecek bir grubun yurdunda kalıyor. Yılbaşı gecesinde dışarı çıkacağı zaman, kaldığı yurdun müdürü dışarının sarhoş dolu olduğunu, bu gece çıkmaması gerektiğini söylemiş. Genç de sarhoşlarla işi olmadığını, bir hocanın o akşam sohbeti olduğunu ve oraya gideceğini söyleyince, yurt müdürü "o daha tehlikelidir, hele ona hiç gitme" diye cevaplamış.

Bir Müslüman, kendi cemaati-tarikatı-hizbi ile aynı yere müntesip olmayan bir hocayı dinlemeye giden talebeye bunun "sarhoş dolu İstanbul sokaklarından daha tehlikeli" olduğunu söylüyor. Hangi hoca olduğu hiç önemli değil. Bir hocanın diğer hocayı sokaktaki sarhoştan daha tehlikeli görmesi, 'dış güçler' diye bir konuyu gündeme getirmemizi gereksiz kılar.

Kendi içimizde dış güç oluşturmuşuz desenize...

Böyle düşünen anlayış sahibi, eline ağır silah geçirdiğinde de onunla bir şeyler yapma potansiyelindedir. Dış güçlerin hepsine lanet olsun, Allah'ın laneti üzerlerinden eksik olmasın; ancak Allah'a hesap vereceğimiz zaman bahane olarak bunu öne süremeyeceğimizi de unutmayalım. Müslüman öldürmeye gerekçe olarak "çünkü beni Siyonistler kışkırtmıştı" mı diyeceğiz? Vazifemiz şeytana sabah-akşam lanet okumak değil, Allah'a sığınıp iş yapmak, çalışmaktır.

Diğer bir nokta da şudur: Müminiz, İslam bizim dinimizdir. Tarikatlar da açıkça batıl -Bahaîlik gibi- bir içerikte olmadığı sürece bizimdir, İslam'ımızdır. Mezheplerimiz de bizimdir, İslam'ımızdır. Ebu Hanife, İmam Malik, Ahmed bin Hanbel bu ümmetin hocaları, liderleridir. Ama hiçbir tarikat-meşrep-mezhep-vakıf-dernek dinimizden değerli değildir, bunların hepsi dinimiz içindir. Kimse tarikatı veya mezhebi için savaş yürütemez; savaş dinimiz için yürütülecektir.

Mezhebin İslam'ın aslı hâline getirildiği telakki büyütülürse şayet, kişinin İslam'dan çıkmasının bir zararı olmayacağı, yeter ki mezhebini veya her ne yapıya müntesip ise onu terk etmemesi gerektiği anlayışı yerleşir.

İnsanın mezhebini dini hâline getirmesi, ait olduğu camiayı dininin önüne geçirmesi nasıl bir psikolojidir, tahlil edebilir miyiz? Bir insanın dinine, peygamberine söz söylendiğinde kızmakla yetinmesi ama hocasına veya içinde bulunduğu yapıya söz söylendiği zaman savaş açacak kadar harekete geçmesi, kampanyalar yürütmesi...

İslam konuşulduğunda İslam'ın herkesin olduğu ve onu herkesin savunacağı, dolayısıyla kendisine de milyarda bir savunma payı düşeceğini düşünür. Mezhep söz konusu edildiğindeyse bu sözgelimi milyarda yirmi bin kişidir. Vakıf konuşulduğundaysa artık kendi çiftliğini koruması gerekiyordur. Bu da farkında olmaksızın mezhebi-tarikatı-asabiyeti dinden daha değerli hâle getirmek ve dini ortada bırakmaktır, çünkü nasıl olsa din herkesindir ve zaten bir noktadan sonra din demek de kişinin kendi mezhebi hâline gelmiştir. Batıl olma da buradan kaynaklanır.

Mezhepler müminlerin okuludur ama körüklenmeleri ciddi derecede yanlış ve batıldır.

Belki buraya da değinmek gerekir: Bir Müslüman'ın mezhep içinde bulunması üstü çizilecek bir şey midir?

İbni Hazm adlı bir âlim vardır, Zahirî mezhebinin başlarından. Ehl-i sünnet ve fıkıh mezhepleri bu zata ağır tepki göstermişlerdir. O da zaten sivri dilli olduğundan, karşısındakilerin de dilinin keskinleşmesine biraz sebep olmuştur. Zehebî rahmetullahi aleyh, Siyeru Alâmi'n-Nübelâ isimli eserinde talebeye edep öğrettiği satırlarda İbni Hazm ismini de zikretmiş, hatalarını sayıp dökmüştür. İmamlarımıza nasıl zarar verdiği, yanlış açıklamalarının nelere sebep olduğu gibi türlü hatayı sayar ve okur da zanneder ki müellif artık İbni Hazm'ı vurup öldürecektir. Fakat konuyu bitirirken Zehebî, okurlara "bak, ilim talebesi!" der, "ömrünü kütüphanelerde geçirmiş birine sakın hakaret etme, o hak ettiği cevabı emsallerinden almıştır. Sen haddini bilmeli, onun ümmetimizin büyüklerinden biri olduğunu unutmamalısın.

Edep budur, İslam budur.

Zehebî, Şafîî mezhebindendir ve selefi zihniyetlidir. Hadis âlimidir de. Ancak İbni Hazm'a birilerinin yanlış söz söylemesini, beddua etmesini de istemiyor. Adil oluyor, iyi niyetle imza atılan işler için hakkaniyetli davranıyor.

Bizim de ölçümüz böyle olmalıdır. Herkes mezhebine sahip çıkabilir ama onlar bizim oyuncağımız değildir. Mezhepler okulumuz, tarikatlar aile ocağımız gibidir. Nasıl ki dışarıdan eve gelen bir çocuğun üstünü başını annesi temizler; biz de din konusunda çocuğuz ve büyüklerimiz olan şeyhlerimiz ufak tefek ayarlarımızı düzelden anamız düzeyindedir. Kimse ailesini vatan kabul etmemeli ama ailesinin yanına da tehlike ve yabancı yanaştırmamalıdır.

Bazen rastlarsınız; bir hoca efendi veya tarikat şeyhi hakkında öyle övgüler dizilir, o kadar methedilir ve sıfatları o derece abartılır ki cümlelerin kim hakkında söylendiğini bilmeseniz ulu'l-azm bir peygamberden bahsedildiğini sanmak işten bile değildir. Bunu duyan bir talebe de nasıl bir kimsenin talebesi olduğunu düşünerek hocasının konumunu zihninde çizginin dışına çıkarıp ölçüyü kaçıır. Aslında övenler de hocayı övmek için değil, 'ben nasıl birinin yanındayım, bilin bunu' mesajını vermek için över. Direkt kendini övse insanlar riya ve kendini beğenmişlik yaftası yapıştıracağından bir üstünü abartılı överek dolaylı 'yatırım'ı seçer. Hoca ölüp mirası o övene kaldığında da herhâlde cemaat nasıl bir profil ile yüz yüze olduğunu takdir edecektir...

Bunun bir hoca efendi, şeyh efendi veya etnik yapı için abartılarak yapıldığını düşündüğümüzde sonuç elbette, İslam için meydana çağrılınca kendi grubu için çağrıldığında vereceği reaksiyonu vermemek olur.

Hizmet için oluştuğu ifade edilen İslamî yapıların birbirine düşman hâle gelmesi, birbirini yok edici misyona bürünmesi... rekabet olabilir ama bu bahsettiğimiz başka bir şey. Bir yandan İslam coğrafyasının yüz yıldan beri talan edilmesi ve mazlum manzaramızı konuşurken diğer yandan bunlar... Sıkıştığımız psikolojinin içinden nasıl çıkacağız?

Allah'ın yardımıyla çıkacağız tabii ki. Ancak bir hakikati ifade edelim. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hadisi şeriflerinde dünyanın sonuna yani kıyamete doğru yaklaşıldıkça Müslümanlar arasında iç fitnelerin normalleşeceği hatta insanların bir mezarlık kenarından geçerken, "toprağın üstünde değil altında olsak da şu dertlerden kurtulsak" diyecek kadar bunalacakları haber verilmiştir.

İnsan öleceğini bilmesine rağmen hastalığını geçirebilmek için hastaneye gider, sıra bekler, ilaçla tedavi olup zahmet çeker. Bunun gibi ümmet olarak da bizim hastalık çekmemiz öleceğimizi kabullenip her şeyi koy vermek, vazgeçmek için bir sebep değildir. Fert nasıl sağlıklı ve canlı olmak için uğraşıyorsa ümmet olarak da buna çalışılacaktır.

Ahir zaman ümmeti olarak biz, Âdem aleyhisselamdan beri birikmiş bütün sorunların toplamıyla muhatap oluyoruz. Şeytanın belki yüz milyarlıncı projesiyle baş etmeye gayret ediyoruz, olağanüstü

derecede profesyonel, Yahudi'yi nasıl kullanacağını veya internetin kötülük için nasıl maşa yapılacağını çok iyi bilen bir düşmanımız var. Dolayısıyla 'insanlık için çıkarılmış bir ümmet' olduğumuzu söylemek yalnızca Peygamber aleyhisselamın şefaatinin ummak manasında değil aynı zamanda insanlığın bütün dertlerini bağrında taşıyacak yürek sahibi olmaktır da.

İnsanlık için çıkarılmış olmak insanlığın önünde bulunmayı gerektireceğinden, iyiliğin motoru ve kötülüğün freni olmak ümmetimizin her ferdi için mecburiyettir. Dolayısıyla Peygamberimizin çok büyük bir peygamber olduğu, kıyamet günü de bizi elimizden tutup cennete götüreceği düşüncesiyle yetinip avunamayız, vazifelerimiz, sorumluluklarımız vardır. Aksi takdirde ümmetimiz için ciddi bir görev boşluğundan söz edilir.

Ümmet-i Muhammed insanlık için çıkarılmış bir ümmettir, camileri doldurmak için değil. Camileri doldurmak bizim vazifelerimizin yüzde biri bile değildir belki. Bu seviyeyi yeterli bulursak görev alanlarımız eksik kalır. Ümmetimiz insanî olan her şeyde ve insanlığın her platformunda görevlidir.

Bu nedenle Kur'an'ımız, Peygamber aleyhisselamın devrinden sonra sözgelimi içkinin bir daha yeryüzüne uğramayacağını söylemez, içki insanın hastalığıdır ve kıyamete kadar olacaktır, Lut aleyhisselamın kavmindeki sapıklığın da devam etme tehlikesi olduğu gibi. Sorunlarımız kıyamete kadar devam edecekse görevlerimiz de berdevam olmalıdır.

İslam'ı öğretenler çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim'i okumayı öğretmenin bizatihi İslam'ı öğretmek olduğunu bildikleri gibi İslam coğrafyasını, insan psikolojisini ve sorunlarını, faizi ve Allah'ın kitabı ile Peygamber aleyhisselamın sünnetindeki her şeyi İslam öğretmenin parçası olarak öğretmedikleri sürece 'öldürmek' basit bir iş olarak kalma tehlikesiyle yüz yüzedir. Zira kişiye Allah demenin nasıl bir sorumluluk olduğu öğretilmiş ama parçalardan bir tanesi olan, Müslüman'a silah doğrultmanın ne anlama geldiği öğretilmemiştir. Allah demek ile Müslüman'a silah doğrultmanın aynı imanın parçaları olduğunu bilmemektedir.

Müslümanlar'ın çocuklarına din öğreten hocalar bu hususta çok büyük vebal almaktadır.

Her sene özellikle ramazanda ve yaz aylarında, hayatında İslam'ı pek görmediğimiz insanlar bile çocuklarını camiye getirip Kur'an'ı, İslam'ı öğrenmelerini istiyorlar. Çocukların İslam'la ve Kur'an'la o buluşmaları nasıl olmalı?

Evela bu öğrenme sürecinin iki ay devam edeceğini düşünürsek, on iki aylık sene içinde bunun altıda bire tekabül ettiği hatırdan çıkarılmamalıdır. Hayat on iki ay boyunca yaşanırken din iki ay yaşanmaz. Sadece cuma namazını kılmakla yetinen birine 'cumadan cumaya' ibadet eden biri olduğu gerçeğiyle bakmamız gibi bu çocuk için de yalnızca yaz aylarında camiye gittiği hakikati bilinmelidir. Çocukların yaz aylarındaki Kur'an eğitimi muhakkak yapılmalı hatta seferberlik hâlinde gerçekleştirilmelidir.

Ama bu seferberliğin on iki ayın kaçta kaçına tekabül ettiğini de unutmamak lazımdır. Anne-babaların ve mikrofon başına geçenlerin yaz aylarındaki eğitimle ilgili sormaları gereken soru şudur: Bu eğitimde çocuğa hayatın ne kadarını sunabildik? Üç yüz altmış beş günün kırk gününü, üstelik günün de ne kadarını çocuğa ayırabildik, bu eğitim ne kadar etkili olabilir?

Bir harf bile öğretebilmemizi elbette başarı saymalı, bu kadarı için dahi uğraş vermeliyiz ancak dinin bu kadardan ibaret olduğu yanlışlığına da kapılmamalıyız.

Camilerdeki eğitimi sadece Kur'an eğitimi çerçevesinde bırakmayıp dinin bu kadar olmadığı prensibinin ne kadarını olursa yaz programında verebilmenin peşinde gitmek lazım.

Şahsen benim yetkim olsa her yıl program kaç gün sürüyorsa gün sayısınca ayet-hadis seçer, bunların sloganvari cümlelerden olmasına özen gösterir, temel çerçeveyi çizenler olmasına da dikkat ederek (*Allah'tan ancak kâfirler ümidini keser veya ahlakı olmayanın dini yoktur* gibi) çocuk camiye geldiğinde onu bu cümlelerle yoğuran programlar uygulardım.

Uygulamanın çeşitli yollarıyla çocuğa bu ilkeler öğretilince hayat prensibi olarak zihninde yerleşmesi kolaylaşır. *Ölen ol, öldüren olma* hadisini çocuğa insan öldürmenin ölmek pahasına bile katlanılmayacak denli ağır bir suç olarak anlatabiliriz. Cihadın kâfirler tarafından lanse edildiği gibi insan öldürmek olmadığını, aynı zamanda sabah namazına kalkmanın da bir cihat türü olduğunu öğretebileceğimiz sloganlar üretebiliriz.

Ashab-ı kiramın Efendimiz aleyhisselamdan aldığı eğitim de bunun gibidir. Ashab-ı güzün efendilerimiz Peygamber aleyhisselamın önüne oturup cüz cüz Kur'an okudukları bir eğitim-öğretim metodu uygulamamışlardı ama birer parola vazifesi gören, adeta nükleer seviyede güç veren slogan tipi cümlelerle hareket ediyorlar, o hareket de onları uzak diyarlara kadar taşıyan kuvvetli cümlelerle mümkün oluyordu.

Bir cümleyi Resûlullah aleyhisselatu vesselamdan yetmiş yaşında duyup doksan yaşındayken hâlâ o cümleyi hatıra olarak anlatabilmeleri, hayatlarına yön verecek denli güçlü ruh etkisi yapması sloganlı cümlelerle mümkün olmuştur. Bu aynı zamanda İslam'ın, öğretimden ziyade eğitim mantığıyla çocuklara aktarılmasıdır.

İmam efendilerin şimdilerde camide verdikleri de eğitimden ziyade öğretimdir. Kur'an okumayı, abdesti, guslü öğretiyor ama sonraki yaz aylarında yine, sonrakinde yine öğretiyor... Bunun yerine sadece abdest eğitiminin verildiği bir yaz geçirilmesi çok daha etkili, isabetlidir. Bir gün cami şadırvanında uygulamalı abdest eğitimi, diğer gün abdest ile ilgili hadislerin okunması, sonraki gün abdestin yerine teyemmümün emredilme hikmetinin anlatılması...

Bir yaz sezonunda abdestin camiye gelen bütün çocuklara idrak ettirildiğinden emin olursak bu ciddi bir mesafe almaktır. Böylece cami hocaları da o sene abdest konusunda uzman olacaklardır. Seneye aynı program gusül için uygulanabilir. Sonraki sene başka bir başlık... Çocuklarımız her sene elif cüzünü baştan sona devirmeyiversinler, şart değil. Diyanet'imiz de bu minvalde öğretimden eğitime geçmelidir. Öğretim aşaması zaten internet sayesinde artık çok kolay. Din gözden göze, kulaktan kulağa akar.

Orta Doğu'ya sıkışmış, kendi camisine kapanıp kalmış, tarikati-mezhebinin sınırlarında kilitlenmiş Müslüman aslında bir gün patlatılmak için bekleyen bomba gibidir. 'Henüz bir milyarız, yanımıza katılacak altı milyar insan daha var' diye tefekkür eden ve ufuklarını dünyanın kuşattığı birinin diğer müminlerle savaşıma vakti olmaz.

Çok zor zamanlardan geçtiğimiz doğrudur ancak müminler olarak zamanımızı bir borsa gibi düşünebiliriz. Bundan daha rahat yaşanan zamanlarda bir iş yüz sevap getirecekse şimdi dinin adeta elde kor tutar gibi zor taşındığı zamanımızda iki yüz sevap getirecektir. Mümine sövmeyen, yeri gelince şahsına hakaret edilmesine bile fitne olmaması için ses çıkarmayan, hayır dua eden mümin çok kazanacaktır. Çünkü borsa yükselmiştir. Sabrı olan, cemaatini ümmetinden büyük değil de ümmetin içindeki bir parça olma konumuna yerleştiren kazanacaktır.